

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

εις τὸν Κοραῖ. Πλὴν τούτου ἀνεκοίγωνσεν οἱ δέκα καὶ οὐκ ὀκτὼ τόμοι τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Κοραῖ μετ' αὐτογράφων αὐτοῦ σημειωμάτων εὐρίσκονται ἐν τῇ Ἑθνικῇ Βιβλιοθήκῃ.

Ὁ κ. Κ. Λογοθέτης, καθηγητῆς, παρέστησεν, ἐὰν τῇ βάσει τῶν πηγῶν, τὴν περὶ γνώσεως θεωρίαν τῶν Στωϊκῶν καὶ ἔδειξε τὴν σπουδαιότητα αὐτῆς πρὸς τὸ ὅλον στωϊκὸν φιλοσόφημα καὶ πρὸς τὴν περαιτέρω ἀνάπτυξιν τοῦ γλωσσολογικοῦ προβλήματος.

Ἡ Σάρα Μπερνάρ θὰ παίξῃ καὶ πάλιν εἰς τὸ Θέατρον. Ἦδη ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ μέρος εἰς παραστάσιν ἣν διοργανῶναι ἐν Παρίσις ὁ Πιερ Λοτι πρὸς παροχὴν ἐνδυμάτων εἰς τοὺς τραυματίας. Τὸ φθινόπωρον δὲ θὰ ἐπισκεφθῇ τὰς κυριώτερας ἀμερικανικὰς πόλεις, παίζουσα τὰ κυριώτερα ἔργα μετὰ τοὺς θριαμβευτικοὺς ρόλους τῆς.

Ὁ διευθυντῆς τοῦ Ἑθνικοῦ Ρομαιανοῦ θεάτρου ἐφρονέθη διὰ μαχαίρας ὑπὸ τοῦ ὑπέρτερου του.

Ὁ Κορνυὸ συγκοιμῶν δάφνας εἰς τὴν Γαλλίαν. Ὅχι βέβαια εἰς τὸ μέτωπον ὡς ἐθελοντῆς, ἀλλὰ εἰς τὴν Ὀπεραν τοῦ Μόντε-Κάρλο, ἣ σαζὼν τῆς ὁποίας θεωρεῖται μία ἀπὸ τὰς καλλιτέρας τῆς Εὐρώπης ὁλοκλήρου.

Ὁ Ἰταλὸς τεσσάρων ἔσπευσε νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν, ὅπου διέτριβε. Καὶ τώρα δίδει παραστάσεις ὑπὲρ τῶν Γάλλων τραυματιῶν. Ἐπαίξεν ἕως τῶν τοῦ κυριωτέρους παλαιῶν ρόλους τοῦ δραματολογίου του, εἰς τὴν «Ἀἰδᾶ», τὴν «Λουκίαν» καὶ τὸν «Ριγκολέττο».

Μαζῇ μετὰ τὸν Καρὸυζο παίζει καὶ ὁ Ἕλλην βαρύνων κ. Σκουφῆς. Αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες πολὺ ἐπαινοῦν τὴν φωνὴν τοῦ Ἑλληνος καλλιτέχνου, ὁ ὁποῖος κατήγαγεν ἀληθινὸν θρίαμβον εἰς τὸν ρόλον τοῦ «Ριγκολέττου».

Εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον θὰ ἀνεγερθῇ μέγα θέατρον. Τὸ οἰκοπέδον καὶ ἡ ἀνέγερσις τῆς οἰκοδομῆς θὰ στοιχίσουν ἐν ἑκατομμύριον δολάρια. Θὰ περιλαμβάνῃ 3,000 θέσεις καὶ θὰ εἴναι σύμφωνον μετὰ τοὺς νεωτέρους κανόνας τῆς τέχνης καὶ τῆς ὑγιεινῆς.

Ἀπέθανεν εἰς τὸ Παρίσι ὁ σανσονιέ Μαρσέλ Λεγκαὶ εἰς τῶν κυριωτέρων ἀντιπροσώπων τοῦ ρωμαντικοῦ ἄσματος καὶ τῆς Μποσεμικῆς ζωῆς. Διήλθε ὁλόκληρον τὴν ζωὴν του τραγουδῶν, καὶ ἀπέθανεν ὅταν ἐπέσθῃ ὅτι ὁ λάρυγξ του ἐφθάρη. Εἶνε ὁ μόνος σανσονιέ ὅστις δὲν ὑπετάχθη εἰς τὴν μόδον. Νεώτατος ἐνεφανίσθη μετὰ τραγούδια τοῦ Ἀρτουᾶ καὶ ἀσπρομάλλης ἐξηκολούθει πιστὸς εἰς τὰ πρῶτά του θέματα.

Ἐν Ρώμῃ ἀπέθανεν αἰφνιδίως ὁ διαπρεπὴς λόγιος κόμης Ὀδυσσεὺς δὲ-Νούνσιο, Σλαβιστῆς, Ἑλ-

ληνιστῆς καὶ Σινολόγος, καθηγητῆς. τῆς. Σλαβικῆς φιλολογίας εἰς τὸ ἐν Ρώμῃ Ποντιφικὸν Πανεπιστήμιον, ἐπίτιμος δὲ μέλος τῶν κυριωτέρων παρ' ἡμῖν ἐπιστημονικῶν σωματείων. Εἰς τὸν δὲ Νούνσιο ὁφείλονται θαθεῖαι φιλολογικαί, ἀρχαιολογικαὶ καὶ ἱστορικαὶ ἔρευναι, ἀναφερόμεναι εἰς τὴν Ρωσσίαν, Βουλγαρίαν, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Συρίαν κτλ. Πλὴν ἄλλων, ἐδημοσίευσεν μελέτας περὶ τοῦ πολυτίμου κώδικος τοῦ περιέχοντος τὸ χρονικὸν Κωνσταντίνου τοῦ Μανασσῆ, περὶ τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις βασιλικῆς τῆς Γεννήσεως, τοῦ μόνου διατηρουμένου ἐκ τῶν ἔργων Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, κτλ. Ὁ δὲ Νούνσιο εἶχεν ἐπίσης ἀναλάβει τὴν σύνταξιν τοῦ καταλόγου τῶν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Βατικανοῦ σλαβικῶν, σινικῶν καὶ ιαπωνικῶν χειρογράφων.

Παρὰ τὸ Οὐξὸν ἔπεσε βληθεὶς ὑπὸ σφαίρας εἰς τὸ στόμα ὁ ὑπολοχαγὸς τῆς ἐθνοφυλακῆς Ἑλεμέρ Μπανγάη διάσημος Οὐγγρος συγγραφεὺς γνωστὸς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ζουμπόλν, διευθυντῆς τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Ἑθνικοῦ Μουσείου τῆς Οὐγγαρίας.

Τὸ τελευταῖον τοῦ ἔργου πραγματεύεται τὸ κίνημα τῶν Νοτιοσλάβων καὶ τὰς αἰτίας τῆς ἀποτείας τοῦ Σερραγιέβο.

* *

Ὁ κ. Λυκ. Κογεβίνας διοργάνωσεν ἑκάσθιν ἐξήκοντα ἔργων του, τῆς παραγωγῆς τοῦ 1914, ἣ ὅποια ὅμως δὲν ὑπερέβαλε τὴν περυσινήν ἐμφάνισίν του. Εἶναι εὐγενὲς καλλιτέχνης — δὲν ἐννοοῦμεν μόνον τὴν καταγωγὴν, ἐξ ἧς ἐκλεκτοὺς καὶ πολλοὺς ἐπισκέπτας τὰ ἔργα του ἐκτιθέμενα δύνανται νὰ ἐλκύουν — ἀλλὰ καὶ τὴν τέχνην, ἣ εὐγένειά του δὲ αὕτη διαφαίνεται εἰς τὴν ἀντίληψίν του τὴν ποιητικὴν, ἣτις ἐξωτερικεύεται δευρὰ μὲν καὶ χωρὶς τὴν σφραγίδα τῆς ὁριστικῆς διαμορφώσεως τοῦ ταιλάντου του, ἀλλὰ μετὰ σημεῖα δημιουργικοῦ τόνου ὅχι εὐκαταφρόνητα. Εἶναι ἀφελὴς ἐν τῇ τέχνῃ του, νεωτεριστῆς, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐκιδύσῃ αὐτὴν μετὰ τεχνητοῦς πληθωρικῆς. Ἀποδίδει τὴν φύσιν ὅπως τὴν διασθάνεται, χωρὶς ψιμυθία, μετὰ ποιήσιν καὶ ἀμφωσύναν.

Εἰς τὰ τοπεῖα τοῦ λ. χ. δὲν φαίνεται ὁ δυνατὸς καλλιτέχνης, ἀλλὰ ὁ λεπτός, ὁ κομρὸς, ὑπερέχων δὲ ἀναμφισβητήτως αἱ θαλασσογραφίαι του.

Οἱ πίνακες του εἶναι ἐντυπώσεις ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς φύσεως καὶ τῆς Γαλλικῆς. Ἐλπίζομεν, ὅτι θὰ μελετήσῃ πολὺ τὴν Ἑλληνικὴν Φύσιν, ἐν ἣ ἡ ἐσωτερικὴ τοῦ αἰσθητικῆς, ἡ ψυχικὴ του μουσικοπάθεια θὰ εὗρον ἐνὺ στάδιον ἐκφράσεως. Ἡ Ἑλληνικὴ φύσις εἶναι ἀτέραντος καὶ πολυποικίλος· ἂς ἀφοσιωθῇ εἰς αὐτὴν καὶ αὕτη θὰ τὸν ἀμείψῃ πλουσιώτατα.

Ἐκ τῶν ἔργων του τὰ «Πεῦκα», τὰ «Κυπαρίσσια», ἡ «Λεῖκας», τὸ «Μανδρακῆ», τὰ «Καῖνα στὴν Ὑδρα», ὁ «Σημιανάς», τὰ «Ψαρόπαιδα», ἡ «Προκυμαία», τὸ «Λιμάνι», ὁ «Σκαρμαγκᾶς» καὶ ἐκ τῶν τοῦ «Μεγ. Σπηλαίου» ἡ παριστώσα τὴν μονὴν καὶ τὰ κελλῖα εἶναι τὰ καλλίτερα. Ὁ μεγαλειότερος πίναξ Saint Tropez εἶναι ψεύτικος, ὅπως μέτρια ἔργα εἶνε οἱ Ψαράδες, ἡ Ἀκρόπολις ἀπὸ τὸ Μῆτς, ὁ Ἑσπερινός, ἡ Ἑλβετία, παρὰδοχοὶ δὲ εἰς χρῶμα αἱ Ἀκροπόλεις του καὶ αἱ Στῆλαι τοῦ Ὀλυμπίου Διός. ἔχουν χάσει τὴν Ἑλληνικότητά των. Ἐπίσης ἀτυχεῖς αἱ προσωπογραφίαι του.

Ὁ κ. Κογεβίνας πρῶτος παρουσιάζει ἐν ἐκθέσει eaux-forts — ὁρος καλλιτεχνικῶς ἀμετάφρατος, δυστυχῶς, διότι ἡ λέξις χαλκογραφία δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀκριβής. Ἐκ τῶν δειγμάτων τὸ Μοναστήρι τοῦ Πόρου εἶναι τὸ ἀριστον.

Τὰ πλεῖστα τῶν ἐκτεθέντων ἔργων του ἐπωλήθησαν. Ἀγοραστὰ ὁ Βασιλεὺς, ὁ Διάδοχος καὶ οἱ κ. κ. Τομπάζης, Ἐμπειρίκος, Πεσματζίλογος, Ζαβιτοῖα

Τὰ Καντιωτάκια